

en bestandig tungere og mere truende Alvor ind i hendes anelsesfyldte Stemning.

Hun tænkte paa, hvor meget han trods alle hendes Bønner om Aabenhed og Tillid endnu stadig hemmeligholdt for hende; hvor lidt hun til Tider vidste om, hvad han foretog sig, hvad han tænkte paa, hvad der optog ham, — og hun maatte spørge sig selv, om det nogensinde vilde lykkes hende at overvinde dette skjulte, tillukkede og tro-løse i hans Karakter, der voldte hende saa megen Pine.

— — Nede i Havesalen gik det paa samme Tid muntert til. Familjen havde faaet Besøg af nogle Bekendte blandt de omboende Landliggere, og Underholdningen besørgedes af Nanny, der altid bragte saa mange Historier med fra Byen. Hun lo selv ustanselig men med en noget anstrengt Latter, der var tvungen frem af hendes Skuffelse over ikke at have truffet Per.

Hun havde i saa Henseende været meget uheldig, fordi hans Besøg paa „Skovbakken“ i den sidste Tid var bleven saa uregelmæssige. Skønt hun i Forvejen havde anstillet alle Slags Sandsynlighedsberegninger, for at han ikke skulde kunne undslippe hende, var hun enten kommen derud, netop som han var rejst, eller hun havde været nødt til at tage bort, umiddelbart før han ventedes. Derfor var hun tilsidst bleven næsten syg af Utaalmodighed efter at se ham. Hun tænkte dog ikke mere paa Hævn. Hun havde nemlig kunnet mærke paa Jakobes Væsen overfor hende, at Per intet havde røbet; og efter dette tilstod hun aabent for sig selv, at hun var forelsket i ham. Med denne Fortielse, som hun tilskrev en Hensynsfuldhed mod